

UŽÍVAM SI DIALÓGY

Po siedmich rokoch je tu znovu Anča Pagáčová. Ako sa zmenila?

Ludia sa zas až toľko nemenia. Ani Anča. Len sa ocitá v nových okolnostiach a súvislostiach, ku ktorým treba zaujať nové stanoviská. Život okolo tridsiatky začína byť vážnejší, menej prehľadný. O to viac k nemu treba pristupovať s nadhľadom a humorom, aby sa človek z toho celého nezbláznil. Na svojich životných križovatkách zisťuje, kam až siahajú jej hranice a odvaha.

Ako vlastne vzniklo meno tejto irečitej postavy?

Hľadala som nejaké rýdzo slovenské meno a spomenula som si, že keď som bola malá, moja mama mi zvykla hovoriť Anča Pagáčová. Tak som to použila.

V debute ste vychádzali z vlastných zážitkov – pokračujete týmto spôsobom aj v aktuálnej knižke?

Príbehy v oboch mojich knižkách sú čiastočne mojimi príbehmi alebo príbehmi ľudí okolo mňa. A občas, keď sa mi zdá, že život bol málo nápaditý, prisolím ich. Viedim pomerne zaujímavý život. V zásade vychádzam zo svojich zážitkov a skúseností, ako väčšina autorov klasickej beletrie. Riadim sa zásadou, že sa vyjadrujem len k veciam, o ktorých niečo viem. Myslím si, že literatúra je dobrá, keď je autentická. Nemám potrebu sa príliš odcudzovať. Zaujímavé ale je, že pri písaní scenárov si najradšej kompletne vymýšlam.

S láskou Anča Pagáčová – úryvok

Moja životná sínusoida je dramatická. Z extázy padá celkom dolu na opačnú stranu. Malá úvaha predtým, ako otvorím dvere rodičovského bytu.

„Pagáčka moja!“

Mama ma vystíška vo dverách. Poteším sa, že neleží niekde polomŕtva. Má dobrú náladu. Tato sedí na gauči v obývačke. V tielku a slípoch, ako vždy. Zubami si nervózne robí manikúru.

„Čau, tató! Neohrýzaj sa...“

„Ešte si len prišla, už ma buzeruješ.“

Brat je v izbe. Otvorím, že ho pozdravím. Sedí za počítačom.

„Čau... Haló!“

Nič. Nepočuje ma.

„Si hluchý?!“

On ma fakt nepočuje. Mama mávne rukou.

„Má štuple.“

„Aké štuple?“

„V ušiach. Tie žlté.“

Žlté štuple. Naša teta Vilma vyštudovala

Lucia Siposová (1980) vyštudovala hudobno-dramatický odbor na konzervatóriu. Chcela byť speváčkou, ale je herečkou.

Myslela si, že písať začne až na dôchodku, ale začala trochu skôr. Nechala sa inšpirovať mestom New York, kde žila štyri roky. V roku 2008 opísala svoje zážitky v zbierke poviedok *Hello. My name is Anča Pagáčová*. Vo vydavateľstve HERIAL práve vychádza jeho románové pokračovanie nazvané *S láskou Anča Pagáčová*.

Anča má v knižke vzťah s Gašparom. Opýtam sa pre istotu, lebo človek dnes fakt nevie: je to chlap?

Je to človek, a dokonca aj chlap ☺. Nad menom som ani na sekundu nezaváhala. Prišlo mi prvé na um a vedela som, že je presné.

Anča Pagáčová teda po amerických poviedkových príbehoch presedlala na román o láske! Ako ju vidíš?

Vtipné je, že ja som nevedela, že píšem román. Asi je to hanba, ale neovládám všetky tie parametre a definície. Povedal mi to až môj vydavateľ a editor Jozef Heriban. Každá kapitola má svoj názov, lebo som myslela, že sú to poviedky. Ale pravdou je,

chemickú fakultu s červeným diplomom. Nemala však ambíciu ísť v šlapajach svojich spolužiakov, prijať ponuku v amerických laboratóriách a vynájsť lieky proti alzheimeru, trebárs. Počúvala svoje srdce, ktoré zadržajúc šepkalo, že by si chcelo založiť rodinu. Tak otehotnela s prvým debilom, ktorého stretla. Ostala na strednom Slovensku a hneď, ako odnaučila deti cikať do plienok, s pyšným titulom pred menom nastúpila do fabriky na výrobu štupeľov do uší. Iná možnosť nebola. Prvý debil ich opustil. Bolo treba živiť. Obdivuhodné je, že sa nad tými štupeľmi do uší ani na sekundu nezamyslela.

„Mám prácu!“

„Akú?“

„Vo fabrike na štuple do uší.“

„Čo tam budeš robiť?“

„Veď tie štuple, čo ste blbí?“

Boli sme blbí. A ona bola dosť múdra na to, aby ju to neponižovalo. Je to práca. Keď nie je tá, ktorú chceme, buďme radi, že je tá,

že kniha *S láskou Anča Pagáčová* má jasnú dejovú líniu, svoj začiatok a koniec. Je to príbeh uletenej lásky. Tú lásku občas aj nevidno, lebo je slepá.

Vašu tvorbu charakterizujú úprimnosť a vtip, pritom kdesi v texte z toho vyplynie niečo dôležité. No v živote je často všetko veľmi dôležité a vôbec to nie je vtipné. Čo som sa vlastne chcel opýtať?

Kde beriem tú drzosť? Asi z presvedčenia, že v tom našom krátkom živote zas až tak o veľa nejde ☺.

Čo z herectva dávate do literárnej tvorby a naopak: je Anča Pagáčová literárnou postavou alebo aj herec-

ktorá je. Občas sa sťažovala, ale rovnako sa sťažovala aj predtým i potom. Na iné veci. Minimálne mala vybavené darčeky. Pri každej rodinnej stretávke sme vyfasovali štuple. Nikto ich nepoužíva, iba môj brat.

„Sused pod nami ochrnul.“

„Ktorý?“

„Ten cyklista.“

„Čo sa mu stalo?“

„Zapálila sa mu nejaká mozgová blana. Odvtedy leží a nahlas narieka. Ty nad ním nemáš izbu! Ja musím doštudovať! Zavri!“

Mama sa uškrnie.

„Vidíš, s akými milými chlapcami si tu nažívam. Dobre, že si doma, Anča.“

Môj nový byt sa rekonštruuje. Toto je stále môj domov. Mama, tató, brat a pudel Fidel. Tato škrabká Fidela, ktorý mu leží v lone.

„Keby si mňa takto škrabkal...“

Prisadne si k nemu mama. Ja sa zvalím vedľa nej a škrabkám ju.

„Ako bolo?“

„Dobre.“

kou rolou, alebo nehrané ja, alebo...?

Nehrané ja... to je pekný výraz. Nezamýšľam sa nad tým. Život beriem všeobecne tak filmovo. Často používam vetu: „To je ako vo filme!“ Môj bývalý to neznášal. Možno vďaka tomu dokážem rôzne situácie výstižne vyjadriť vo filmovej skratke. Zvlášť dialógy si užívam. Predstavujem si, ako ich hrám. A píšem ich tak, aby sa mi hrali dobre ☺, aj keď ich asi nikdy hrať nebudem. Ale to ani nie je môj zámer.

Čo si myslíte, ako sa pozerá literárna kritika na hercov, ktorí píšu knihy?

Joj, kriticky ☺. Chápem to. Nieкто študuje ako blázon za dramaturga, scenáristu, spisovateľa, literárneho vedca... Zamýšľa sa, analyzuje, vzdeláva sa... a potom si príde herečka, ktorá s ľahkosťou a s úsmevom na tvári prezentuje svoju knihu. A ešte nebudaj aj úspešne. To naserie. Ale taký je život! V dejinách by sme našli mnoho naničhodníkov, čo predbehli svoju dobu, a ani nevedeli ako. Niekedy to netreba príliš prešpekulovať. Intelekt je fajn, ale mám pocit, že všeobecne by kritici mohli niekedy viac oceniť aj intuitívnu myseľ, obyčajný

boží dar, akým je talent dokázať sprostredkovať emóciu druhým. To je pre mňa pointa tvorby.

Aký máte teraz pocit: knižka je hotová, je to to ono?

Áno. Teraz je to to ono, čo som urobila najlepšie, ako som vedela v danej

Lucia Siposová je bezprostredná osoba, ktorá napriek profesionálnej dráhe herečky bezprostrednosť nemusí hrať. Ocenil to vydavateľ jej druhej knižky Jozef Heriban, lebo táto vlastnosť prechádza aj do textov – páči sa mu úprimnosť a anekdotickosť pri zachytávaní životných epizód. Pri uvedení knihy **S láskou Anča Pagáčová** v Music club Hlava 22 v Bratislave 27. mája oznámil, že vlastne idú krstiť knihu, ktorá je už v danom momente vypredaná ☺. Autorka zaspievala, potom sa na pódiu rozprávala so svojou milou babkou o mužoch a o tom, že bez krásy žien by to bol pre nich určite nudný svet, a prečítala

ukážku, kde spomenula aj Roba Grigorova. A Robo Grigorov tam zrazu bol, zaspieval a o knihe povedal, že ju považuje za cestu do mysle autorky a čitateľom odporúča cestovať... Knihu o láske odoslali čitateľom bozkom. Večer pokračoval narodeninovým koncertom, ktorý pokračoval až do konca koncertu.

chvíli. Som na seba pyšná. Predstavte si herečku, čo sa rada predvádza, parádi a chodí na večierky, ako sedí celé dni sama zavretá v byte a dumá nad počítačom. Ťuká do klávesnice tromi prstami namiesto toho, aby si hľadala manžela. To je veľká vec!

Obálka je oproti debutu o dosť vitálnejšia - nožiky vrhnuté do srdca, rozseknuté nohavičky, a tá tvár mi pripomína výrazom dievča na čokoláde Deva... Silné emócie!

A ja že koho mi pripomína... Obálka je inšpirovaná jednou americkou pin-up maľ-

bou z 50. rokov. Keď som ju našla na internete, hneď som vedela, že to je ono! Troška sme ju prerobili a srdce mám na mieste. Dlhو sme tú obálku riešili, lebo jednoduchá obálka, podobná zošitu, prvej knihy Hello. My name is Anča Pagáčová mala veľký úspech, aj s kresbami grafičky Niny Weisslechner. Latka bola nastavená vysoko. Museli sme ju prekonať. Snáď sa nám to aj podarilo. Obalom aj obsahom. Uvidíme. Naša úloha sa skončila, teraz sú podstatní už len čitateľa.

Radoslav Matejov ●

úryvok

Je polnoc. Prišla som domov z koncertu dvoch hudobných zoskupení z New Yorku. Otvorila som si fľašu vína. Mám na to dôvod. Som rozladená.

Na javisku boli totiž najprv dvaja chlapi, za ktorými sa premietala notová osnova. Rozmazávala sa, vytvárala rôzne obrazce a zasa sa zaostrovala. Do toho hral na gitare môj starý známy, ktorého som voľakedy obsluhovala v reštaurácii Casimir, kde som robila. No, hral... Brnkal, udieral, škripal, ťukal... všetko, len nie hral. Spreádzal ho saxofonista s vlastnoručne vyrobeným saxofónom, ktorý mal takmer dva metre. Fúkal doň o dušu, ale žiadny poriadny zvuk nevydal, len nejaké vzdychy a hukoty. Hrali podľa tých nôt a nálad na plátne. Celý čas som čakala na nejakú melódiu alebo aspoň na tón. Nič. Naklonil sa ku mne gitarista Ofo.

„Robia si z nás srandu?“

Obzreli sme sa naokolo. Ľudia sa tvárili

znalecky. Vyzeralo to, že sme tam jediní idioti, ktorí nerozumejú hudbe.

„Keby sme toto zahráli my, vysmejú nás, Anča. Ale oni sú z New Yorku, tak sa všetci tvária, že je to umenie. Tam aj z hovna urobia artefakt.“

Umenie je, keď upletieš z hovna bič, a potom to predáš, odcitujem Franka Zappu, ktorého Ofo uznáva. Našťastie, vystúpenie netrvalo dlho.

Zastavila som sa za starým známym, ktorý servírku Anču z New Yorku spoznal. Poďakovala som sa a opýtala sa, čo to bol za žáner. Asi ho moja otázka zaskočila. Sucho skonštatoval, že Music. Vtedy som ostala v pomykove aj ja a povedala som, že *Interesting*. Škoda, radšej by som použila slovo *Wonderful*. Tak dávno sme sa nevideli.

Na scénu prišli tri škaredé ženy. To by ma Gašpar zabil, keby tam bol. Projekcia bola ako z hororu. Furt sa tam mihal nejaký diabol. Hlavná protagonistka vyhlá-

sila, že tá šou vznikla na počesť jej kamaráta, ktorý spáchal samovraždu. Začalo sa to „optimisticky“. Čo čakám? Krémeše?

Speváčka mala úžasne chraplavý silný hlas. Hovorila som si, že konečne príde kvalitný spev a všetko im odpustím. Nič. Len kričala, že *Amerika je prekliata, svet je sirotinec a bordel*. Ja mám inú skúsenosť.

Mužatka s husľami pizúka. Môj tato by ju prizabil, keby ju počul. Cítim v sebe zmätok. Znechutenie. Aj to sú pocity. Čo už... Ďalšia lesba s basou vyzerala ako ten diabol na plátne. Prepadnuté líca, chudá a dlhá ako steblo trávy, aj sa tak knísala. Líderka, čo prednášala deštrukčné básne, mala zas veľký výstrih, z ktorého jej vykúkali kypré biele prsia. Ona nebude lesba, ona to berie, ako príde, odhadujem. Počas vystúpenia pila rum a fajčila. Bola vulgárna. Na konci vystúpenia treskla pohár s rumom o zem a bol koniec.

Som teda doma s tým vínom a píšem...